

ALLAH YOLUNDA CİHAD*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesiren tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîne't-tayyibine't-tâhirîn.

Muhterem kardeşlerim!

Allah'ın selâmı rahmeti, bereketi, ihsanı ve ikramı dünyada ve âhirette cümlenize nasib ve müyesser olsun... Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri ibadetlerimizi, taatlerimizi kabul eylesin...

Kur'ân-ı Kerîm'in âyetlerinden bir miktar okuyup, mânasını açıklamak istiyorum. Tevbe Sûresi'nin 20. âyet-i kerîmesinden 25. âyet-i kerîmesine kadar okuyup izahını yapmak istiyorum. Mümkünse, kardeşlerimiz sonradan bu âyet-i kerîmeleri ezberlesinler.

Yirminci âyet-i kerime şöyle:

الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَكْثَرُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ
هُمُ الْفَائِزُونَ

(التوبة: ٢٠)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

(*Ellezîne*) “O kimseler ki” demek. (*Ellezîne âmenû.*) “O kimseler ki inanıyorlar, inandılar.”

Tabii inanmanın kökü, *âmenû*'nun kökü *emine-emniyet-eman*. İman o kökten geliyor. İman etmek suretiyle kendisini emniyete sokmuş, emniyetli bir mıntıkaya ayak basmış; tehlikeden, deryadan, okyanustan sâhil-i selâmete çıkmış gibi. Kök oradan geliyor.

Peygamber Efendimiz SAS peygamber olduğu zaman, ilk müslümanlar; Hz. Hatice Validemiz, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz, çocuklardan Hz. Ali Efendimiz ve saire böyle bir bir, bir bir iman ettiler. Ama bu, çok uzun bir zaman aldı. İman etmek kolay olmadı. Adımcık adımcık, bir kişi bir kişi, çok yavaş oldu.

Bazı kimseler Peygamber SAS Efendimiz'e bağlandılar, iman ettiler, ne derse emrine itaat edecek sevgi bağlarıyla sımsıkı, ona bağlı bir hâle geldiler. Sonra bundan rahatsız olan toplum onlara düşmanlık yapmaya başladı, baskı yapmaya başladı, işkence yapmaya başladı.

Ezâ cefa, dövmek sövmek, hakaret, iktisadî bakımdan muhasaraya almak, kız alıp vermemek, yiyecek içecek vermemek... Onları yok etmek için her çeşit baskıyı, tazyiki, zulmü yaptılar. O zaman müslümanlar hicret etmek zorunda kaldı, göç etmek zorunda kaldı.

Göç yerleri aradılar... Nereye göç edelim, nereye göç edelim? Bir kısmı Habeşistan'a göç ettiler. Fakat Kureyş, Habeşistan'a elçi gönderdi. Habeş İmparatoru'na hediyeler gönderdi. Orada da onları cezalandırmak,

barındırmamak istedi. Fakat Habeş İmparatoru müslümanların tarafını tuttu, iman etti, mü'min kardeşlerimizden oldu ve oraya sığınmalarına yardımcı oldu. Bir kısmı ise oraya gidemediler. Çünkü Habeşistan deniz aşırı bir ülke.

a. Hicret Etmeyenlerin Cezası

Sonra Peygamber SAS Efendimiz'i Medineliler kabullendiler.

Mekke'ye hac için geldikleri zaman Peygamber Efendimiz genellikle insanlarla ilgi kuruyordu. Herkese tebliğini yapıyordu, kimse bu işe yanaşmıyordu.

Bir kısmı diyorlardı ki;

“—Tamam, doğru söylüyorsun ama seni kabul edersek Kureyş ile aramız bozulur. Kervanlarımız buradan geçemez. Kureyş'in düşmanlığıyla baş edemeyiz. Onun için kusura bakma!”

Ama Medine ahâlisi dediler ki:

“—Yâ Rasûlallah! Sen bizim şehrimize buyur, gel. Biz seni kendimizden biri gibi koruruz. Kendi malımızı koruduğumuz gibi senin malını koruruz, kendi canımızı koruduğumuz gibi senin canını koruruz, bize gel.”

Sonuç itibariyle Peygamber Efendimiz Mekke'de artık kendisini öldürme derecesine gelen düşmanların arasında yaşanamayacağı için hicret etti. O zaman bütün müslümanlara mümkünse Rasûlüllah Efendimiz'in yanına hicret etmeleri emrolundu, tavsiye olundu. O zamanın hükmü; gücü yetenlerin, Peygamber Efendimiz'in hicret yerine gitmesiydi.

Âyet-i kerîmede buyuruluyor ki

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا
فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا
أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ
مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

(النساء: ٩٧)

(*Inne'llezîne teveffâhümü'l-melâiketü zâlimî enfüsihim kâlû fîme küntüm*) “Günahlar içinde ibadetleri yapamayarak, küfrün arasında, kâfirlerle yatıp kalkarak, günahkâr kul olarak ölenlere melekler diyecekler ki; ‘Hâliniz neydi, ne durumdaydınız?’”

(*Kâlû künnâ müstad'afîne fi'l-ardı*) “Biz mazlum insanlardık. Yeryüzünde zalimlerin arasında yaşadık. Ne yapalım onlar bize ibadet yaptırmadılar, bizi İslâm'a uydurmadılar, Peygamber Efendimiz'e tâbi olmak istesek bile engellediler, bize zorbalık yaptılar.”

(*Elem tekün ardu'llâhi vâsiaten fetühâcirü fîhâ*) “Yeryüzü geniş değil mi? Başka bir yere göçseydiniz. Oraya hicret etseydiniz, müslümanca yaşasaydınız. İslâm'ı güzelce yaşayabileceğiniz yere hicret etseydiniz.” Sizin mazeretleriniz makbul değil. Kâfirlerin arasında kaldınız, İslâm'a sarılamadınız, İslâmî hizmetleri yapamadınız.

(*Feülâike me'vâhüm cehennemü*) “İşte bunların

yeri cehennemdir. (Ve sâet masirâ) Orası ne kötü bir yerdir!” (Nisa, 4/97)

إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانَ
لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا

(النساء: ٩٨)

(İlle'l-mustad'afîne mine'r-ricâli ve'n-nisâi ve'l-vildân) “Ancak bazı kimseler var ki, hicret etmek istiyor ama zayıf, güçsüz insanlar. Adamlardan çok yaşlı olanlar veyahut kadınlardan tek başına hicret edemeyecek durumda olanlar veyahut çocuklardan... (Lâ yestatîûne hîleten) Bir çare bulamayanlar, işi kıvırmaya güç yetiremeyenler; (ve lâ yehtedûne sebîlâ) hicret edecek imkânı yok, kaçamak bulamayanlar müstesna... Onlar cehenneme düşmeyecek, atılmayacak.” (Nisa, 4/98)

فَأُولَئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُورًا
غَفُورًا

(النساء: ٩٩)

(Feülâike asa'llâhu en ya'füve anhüm) “Mazeretleri makbul olduğu için, Allah onları affedecek. Umulur ki Allah'ın affına mahzar olacaklar. (Ve kâne'llâhu afüvven gafûrâ) Allah çok affedicidir, çok mağfiret edicidir.” (Nisa, 4/99) diyor.

Demek ki müslümanın gücü yeterse İslâm'ı iyi yaşayacağı yere göç etmesi lazım, hicret

etmesi lazım. “Bunu yapmayanlar cehennemlik olacak!” diye âyet-i kerîme bildiriyor.

Nitekim bunun arkasındaki âyet-i kerîmede de şöyle geçer:

Mekke'nin ihtiyar, yaşlı şahıslarından bir kimse vardı, müslüman olmuştu. Bu ayet-i kerîmenin indiği kendisine bildirilince, haber olarak gelince hizmetçisine dedi ki;

“—Hazırla develerimizi, hicret edeceğiz. Çünkü hicret etmeyenler cehennemde yanacakmış!”

Haydi bakalım, hazırlığı yaptılar ama mübarek çok hastaymış. İsmi şu anda hatırlayamıyorum. Kaynaklara gidip bakmam lazım, ismini unuttum, hatırımda değil, yanlış bir isim söylemeyeyim. Hazırlıkları yapıyorlar, devesine biniyor, Mekke'den yola çıkıyor. Umre mescidine kadar gidebiliyor. Tem'în mescidi; hani dolmuşlarla gidiyorlar, orada ihrama giriyorlar, gömlekleri çıkarıyorlar. Oraya kadar gidebiliyor, orada vefat ediyor. Kabri oradaymış. İnşallah gittiğimizde ziyaret nasib olur.

“—Burada, hicret ederken yolda vefat etmiş bir mübarek sahabe varmış.” dersiniz, kabrini ziyaret edersiniz, şefaatinizi istersiniz.

Onun hakkında ayet iniyor:

وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَآغَمًا
كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى
اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى

اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

(النساء: ۱۰۰)

(*Ve men yühâcîru fî sebîli'llâhi yecid fi'l-ardî mürâğamen kesîren ve seaten*) “Kim Allah için, dinini kurtarmak için, Rasûlüllah’ın yanına kavuşmak için, Allah’ın rızasına ermek için yola çıkarsa, çok şeyler kazanır, Allah ona imkânlar verir.”

(*Ve men yahrüc min beytihi mühâcîren ila'llâhi ve rasûlihî sümme yüdrihü'l-mevtü*) “Allah’a ve Raaasûlü’ne erişmek, kavuşmak için evinden çıkan, sonra yoldayken kendisine ecel yetişip de ölen kimsenin durumu ne olacak? (Fekad vekaa ecrühû ale'llâhi) Allah ona sevap verecek, Allah’ın mükâfatına erecek. Mükâfâtı hak edecek!” (*Ve kâna'llâhu gafûran rahîmâ*) [Allah da çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir.] (Nisa, 4/ 100) diye bildiriliyor.

b. Allah Yolunda Cihadın Karşılığı

Demek ki, o zamanın şartına göre iman eden kimseler ne yapacaklar? Hicret edecekler.

Onun için şu ayet-i kerimede buyruluyor ki:

الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَكْبَرُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ
هُمُ الْفَائِزُونَ

(التوبة: ۲۰)

(*Ellezîne âmenû*) “O kimseler ki Rasûlullah’a iman ettiler. (Ve *hâcerû*) Hicret emrini de kabul ettiler. Yerlerini yurtlarınıı terk edip diyar-ı gurbete gitmeye razı oldular ve gittiler.”

(Ve *câhidû fî sebîli’llâhi bi-embvâlihîm ve enfûsihîm*) “Ve bedenlen savaşıa girdiler, Rasûlullah’ın ordusunda çarpıştılar ve mâlî bakımdan da hepsi, cihad için parasını ortaya koydu. Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad ettiler. (*A’zamû dereceten inda’llâh*) Bunlar rütbe bakımından Allah yanında en üstün insanlardır. (Ve *ülâike hümu’l-fâizûn*) İşte onlar kurtulacak, fevz- ü felâha erecek kimselerdir.” (Tevbe, 9/20)

Âhirette cennete girecekler, cehennemden kurtulacaklar, Allah’ın lütfuna mahzar olacaklardır.

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّاتٍ لَّهُمْ
فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ

(التوبة: ٢١)

(*Yübeşşirühüm rabbühüm*) “Böyle iman eden, hicret eden, malıyla canıyla cihad eden kimselere Allah, onların Rabbi, müjde veriyor ki; (*bi-rahmetin minhü*) Allah’ın rahmetine erecekler, Allah’ın rahmetini kazandılar. (Ve *rıdvân*) Allah’ın rızasına, rıdvân-ı ekber’ine nâil oldular.”

Allah, kendisi o kullarını, “Benim rahmetime erdiniz, benim rızama vâsıl oldunuz.” diye müj-

deliyor. Peygamber Efendimiz ahabına bildiriyor. Allah kendisi müjdeliyor, Peygamber Efendimiz'e söylettiriyor:

“—Onların Rableri onlara müjdeler ki onlar Allah'ın rahmetine erecekler, Rıdvan-ı Ekber'ine vâsıl olacaklardır.”

(*Ve cennâtin lehüm fîhâ naîmün mukîm*) “Ve cennete hak kazanmış, cenneti elde etmiş, cennete girmiş olacaklar ki, orada onların devamlı nimetleri vardır. Tükenmez, bitmez, daimî nimetleri olacaktır.” (Tevbe, 9/21) diye Allah onları cennetle, rıdvan-ı ekber'iyile, rahmetiyle müjdeliyor.

“—Rahmetime ereceksiniz, rahmetime erdiniz, rızamı kazandınız, cennetime gireceksiniz.” diye “Rableri onlara müjde veriyor.” diye Peygamber Efendimiz âyet-i kerîmede okuyor.

Kim bunlar? İman edenler, imanları için Rasûlullah'ın peşinden gidenler, hicret edenler. Mallarıyla, canlarıyla cihad edenler.

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

(التوبة: ٢٢)

(*Hâlidîne fîhâ ebedâ*) “Onlar bir kere girdikleri zaman, cennette ebedî olarak kalacaklar.” Muvakkat değil. Küçük bir mükâfât değil, belli bir zamana mahsus mükâfât değil; nimetleri bitmeyen, tükenmeyen o cennette ebedî olarak kalacaklar.

(*İnna'llàhe indehû ecrün azîm*) “Hiç şüphe yok

ki Allah'ın nezdi ilâhîsinde büyük mükâfâtlar vardır. (Tevbe, 9/22) Ücret, mükâfât, sevap Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin indindedir, huzurundadır, yanındadır. Allah'ın yolunda yürüyenler o mükâfâtlara ereceklerdir.

c. Kafirleri Dost Edinmeyin!

Hangi âyetler bunlar? Tevbe Sûresi'nin 20. âyeti ve devamı. Üç ayet okuduk, bir tane daha okuyoruz. Tamamı beş âyet olacak:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ
أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ وَمَنْ
يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

(التوبة: ٢٣)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû*) “Ey o kimseler ki imanı duydular, kabul ettiler, iman ettiler. Ey iman etmiş olan kimseler! (*Lâ tettehizû abâeküm ve ihvâneküm evliyâe ini'stehabbü'l-küfre ale'l-îmân*) Eğer babalarınız ve kardeşleriniz imana küfrü tercih eden kimselerse, kâfirliği tercih ediyorlarsa, imana gelmiyorlarsa, siz o babalarınızı, o kardeşlerinizi dost görmeyin, dost edinmeyin; onlarla bağlantınız, dostane bağlantılarınız olmasın! Onlar sizin dostunuz değil. Çünkü küfrü tercih ediyorlar, imanı reddediyorlar.”

(*Ve men yetevellehüm minküm*) “Sizden kim bu sözü dinlemez de, o küfrü tercih eden babaları, kardeşleri dost edinirse; (*feülâike hümü'z-zâ-*

limûn) işte onlar zalimlerin ta kendileridir.” (Tevbe, 9/23) Zalimdirler, zulüm etmiş kimse-lerdir, zulüm işlemişler demektir, zalimler sınıfına kaymış, girmişler demektir.

Demek ki babası kâfirse evlat babasını dost edinmeyecek. Demek ki kardeşi kâfirse, kardeş kardeşi dost edinmeyecek. Edinmemesini Allah emrediyor:

“—Dost edinmeyin. Küfrü tercih ediyorlarsa, imanı reddediyorlarsa, küfre mukabil imana taraftar oluyorlarsa onları dost edinmeyin! Kim onları dost edinirse onlar da günahkâr olmuş olur, zalim olmuş olur. Sakın böyle bir şey yapmayın!”

Onun için sahabe-i kirâmın çoğu, annelerinin, babalarının evlerini bıraktılar. Anne babalarının ısrarına rağmen küfre gelmediler, dönmediler; Peygamber Efendimiz’in yanında yer aldılar.

Meselâ, Musab ibn-i Umeyr RA... Çok zengin bir ailenin biricik çocuğuydu; çok soylu, çok güzel, mübarek bir insandı. Allah şefaatine erdirdin... Müslüman olunca anası çok naz yaptı ona, çok ısrar etti, çok takıldı, asıldı. Dedi ki:

“—Babalarının, dedelerinin dininden ayrılma, İslâm’a gitme, tekrar dön, vazgeç, bırak, Muhammed’in yanından ayrıl! Bak yemek yemeyeceğim, kendime kast ederim.”

Böyle tehdit etti. Annelik hatırını ortaya koydu. Musab ibn-i Umeyr, çok kibar bir çocuktuk, çok iyi bir insandı, çok iyi ahlâklıydı.

“—Bak anneciğim, bana böyle ısrarda bulunma!

Senin bin tane canın olsa, bin tane canına kıysan ben yine imanı bırakamam, Rasûlüllah'ın yanından ayrılamam, bana böyle yapma! “ dedi.

Annesi baktı ki hiçbir şey para etmiyor.

Ankara İlahiyat'ta hocayken bizim talebelerden birisi geldi. Bana buna benzer bir durum anlattı. Anası babası bunun karşısındalarmış, Müslümanlığını istemiyorlarmış. Eve almıyorlarmış, evlatlıktan reddediyorlarmış.

“—Hocam, ben ne yapayım?” dedi.

Ben de dedim ki:

“—Sen annene babana bir mektup yaz. De ki: Anneciğim, babacığım, ben sizi çok seviyorum, ben İslâm'dan imandan aldığım terbiyemle size hizmet etmek gerektiğini de biliyorum, itaat etmek gerektiğini de biliyorum ama sizi de beni de yaratan Allah'ın kulu olduğumdan Allah'a itaat daha önde geldiğinden; 'Allah'a itaat etme bizim yanımıza gel!' derseniz, beni imanımdan vazgeçirmeye çalışırsanız onu yapamam. Sizi seviyorum ama yapamam. Çünkü Allah'ın hakkı en büyük. Hepimizin üzerinde, hepimizin Allah'ı dinlememiz lazım. Beni böyle bir tercihe zorlamayın. Bana böyle baskı yapmayın. Ben dindarlığımı sürdürüyüm, size de evlatlık yapmak isterim. Ama 'Dininden vazgeç, İslâm'ı bırak, ibadeti terk et!' derseniz bunu yapamam.' diye durumunu güzelce anlat!” dedim.

Mektup yazmış; o mektup evde o kadar tesirli olmuş ki bütün ev halkı tevbekâr olmuş. Ağlamışlar, evin içinde fırtınalar olmuş. Sonra

da hepsi doğru yola geldiler. Hatta hep beraber hacca gittiler.

Demek ki böyle dememiz lazım. O zaman da öyle dediler. Sahabe-i kirâm; annesi ve babası olsa, kardeşi olsa bile imanı reddediyorsa:

“—Dinimizi bırakamayız, İslâm’dan ayıramayız, sizi dost edinemeyiz.” dediler.

d. Cihadı Terk Etmenin Cezası

Sonuncu âyet-i kerîmeyi okuyorum. Allah-u Teâlâ Hazretleri Peygamber SAS Efendimiz’e emrediyor:

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ
وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا
وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ
إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا
حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الْفَاسِقِينَ

(التوبة: ٢٤)

(Kul) “Ey Rasûlüm, mü’minlere söyle, bildir: (In kâne âbâüküm) Eğer babalarınız, (ve ebnâüküm) ve evlâtlarınız, oğullarınız, (ve ihvânüküm) ve kardeşleriniz, (ve ezvâcüküm) ve eşleriniz, karılarınız, (ve aşîretüküm) ve kabileleriniz, aşîretleriniz, (ve emvâlünü’ktereftümûhâ)

ve kazandığınız, biriktirdiğiniz mallar, (ve *ti-câretün tahşevne kesâdehâ*) bozulmasından, sarsılmasından, kesada uğramasından korktuğumuz ticaretler, (ve *mesâkînü terdavnehâ*) hoşunuza giden meskenleriniz, hoşnut olduğunuz güzelim evleriniz, (*ehabbe ileyküm*) size daha sevimli geliyorsa; (*mina'llâhi ve rasûlihî*) Allah'tan ve Rasûlüllah'tan, (ve *cihâden fî sebîli'llâh*) ve Allah yolunda cihad etmekten size daha tatlı geliyorsa; (ve *terabbesû*) o zaman başınıza gelecekleri bekleyin bakalım! (*Hattâ ye'tiya'llâhu bi-emrihî*) Allah sizlere ne felaket getirecek diye bekleyin bakalım! (*Va'llâhu lâ yehdi'l-kavme'l-fâsikîn*) Allah fasık olan insanları, grupları hidayete erdirmez; onların başına felâketler yağar.” buyuruyor.

Bu ayet-i kerime çok mühim bir ayet-i kerimedir. Onun için ezberletmeye çalışıyorum.

Allah CC Rasûlüne emrediyor:

“—O müminlere de ki babalarınız, evlatlarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kavim kabileniz, mallarınız, ticaretiniz ve beğendiğiniz meskenler...” Sekiz şey sayıyor. ““Bunlar Allah'tan, Rasûlüllah'tan ve Allah yolunda cihad etmekten size daha sevimli geliyorsa, başınıza felâket gelecek!’ diye söyle onlara.”

Demek ki mü'min nasıl olmalı? Allah'ı ve Rasûlünü bütün bunlardan daha çok sevmeli. Allah'ı daha çok sevmeli, Rasûlünü hâkeza aynı şekilde daha çok sevmeli ve Allah yolunda cihad etmeyi tercih etmeli; bunları tercih etmemeli!

Nedir bunlar?

(*Âbâüküm*) Babaları... (*Ve ebnâüküm*) Ve evlâtları... *Kâfirse...* Mekke'de kalmış babası kâfir, oğlu kâfir.

(*Ve ihvânüküm*) “Ve erkek kardeşleri... (*Ve ezvâcüküm*) Eşleri... (*Ve aşîretüküm*) Bağlı olduğu aşireti, kabilesi.”

(*Ve emvâlünü'ktereftümûhâ*) “Biriktirdiği malları... (*Ve ticâretün tahşevne kesâdehâ*) Bozultur diye korktuğu, kurulu düzeni, ticareti...

(*Ve mesâkînü terdavnehâ*) “İçinde yaşadığı güzelim köşkleri, beğendiği, sevdiği köşkleri...”

Allah'tan, Rasûlüllah'tan ve Allah yolunda cihad etmekten daha hoş geliyorsa, onları tercih ediyorsa; o zaman Allah o kimseleri tehdit ediyor:

“—Beklesinler bakalım, başlarına ne felâketler yağdıracağımı görsünler!” diye bildiriyor.

Sahabe-i kirâm, tabii imanlarının gereği olarak bu âyet-i kerîmenin ışığında aynen emirlere uygun olarak davrandılar. Mü'min olan evlat, Mus'ab ibn-i Umeyr gibi ailesinden ayrıldı, zenginliği bıraktı Medine-i Münevvere'ye hicret etti. Bir ailenin tek çocuğu oldu artık. Çünkü annesi babası müslüman olmamış.

Bazısında baba müslüman oldu, evlat kâfir olarak kaldı. Kimisinin karısı razı olmadı hicrete; karısı kaldı, o hicret etti. Evlerini barklarını, ticaretlerini, mallarını bırakıp geldiler.

Suheyb-i Rûmî Hazretleri Mekke'de esnaftan, eli iş gören sanatkâr bir kimseydi, zırh filan yapardı. Mülayim bir kimseydi. Çalışmıştı, çok

para kazanmıştı. O da hicret ayetleri gelince hicret etmek istedi, parasını pulunu ayarladı.

Ama Mekke'nin müşrikleri de hicret edenleri engellemek için kulaklarını dikmişler, çok dikkat ediyorlardı. Şüphelendikleri insanı takip de ediyorlardı. Süheyb-i Rûmî Hazretleri Mekke'den çıkınca bir de baktı ki, peşine Mekke'nin efeleri, çeteleri takıldı.

Gitti, gitti... Arkasına bakıyor; kendisini takip ediyorlar. Hemen bir kayanın arkasına saklandı, kendisine siper etti. Dedi ki:

“—Ne istiyorsunuz, peşimden ne geliyorsunuz?”

Dediler ki:

“—Yâ Suheyb! Sen bizim aramıza esir olarak geldin, çalıştın çabaladın, para kazandın, zengin oldun. Paralarını biriktirdin, altınları keseye doldurdun, şimdi kalkıp gidiyorsun.”

Hırsızlık mı yaptı? Kendisi çalıştı, kazandı. Söyledikleri laf mı? Ama Süheyb-i Rûmî Hazretleri, “Sizin bu söylediğiniz mantıksız!” demedi. Dedi ki:

“—Siz benim bu paraları toplayıp götürdüğüme mi kızılıyorsunuz?”

“—Evet.”

“—Alın paraları; bunların hepsini size vereceğim. Ama razı olmazsanız, bilirsiniz ki çok güzel ok atarım, attığımı da mutlaka vururum. Yanımda da bir sürü ok var. Bunlar bitinceye kadar sizinle çarpışırım. Razı mısınız?” dedi

“—Tamam.” dediler.

Keseleri fırlattı. Onlar da paralara köpekler gibi üşüştüler:

“—Oh, paraları aldık!” diye sevindiler.

Suheyb-i Rûmî de yoluna rahat rahat devam etti. Medine-i Münevvere’ye geldi. Peygamber Efendimiz SAS buyurdu ki;

“—Suheyb kâr etti, Suheyb doğru yaptı, Suheyb daha kârlı çıktı.”

Onun paraları verip de hicreti tercih etmesini Peygamber Efendimiz medh u senâ eyledi. Ticaretini bıraktı, evini barkını bıraktı, biriktirdiği parayı pulu bıraktı, Süheyb-i Rûmî hicret etti. Birçok kimse böyle yapmıştır. Bunlar bizim için ibrettir.

Burada çıkacak ana fikir şudur:

İnsanın asıl görevi, Allah’a kulluk yapmaktır. Asıl iş, Müslümanlığı tam yapmaktır. Müslümanlığı tam yapmak nerede mümkün oluyorsa oraya gitmek lazım! Nerede Müslümanlığı yapma imkânı kalmıyorsa, oradan hicret edip öbür tarafa gitmek lazım!

Ayrıca görevi yoksa...

“—Ayrıca görev ne demek?

Diyelim ki birisi görevlendiriliyor, falanca yere elçi gidiyor. Bu ayrı görevlenme durumu ayrı.

Görevi yoksa, sade vatandaşların ne yapması lazım? İslâm’ı daha iyi yaşayabileceği yere gitmesi lazım. Mühim olan İslâm’ı yaşamak.

Eğer İslâm’ı yaşamamanın mümkün olduğu yere gitmez de, İslâm’ın yaşanmadığı yerde kâfirlerle yaşamaya razı olursa, sonuç ne? Öyle insanlar

ne olacak? Cehenneme atılacak. Âyet-i kerîme-
de öyle bildiriyor.

Onun için hepimiz, dinimizi en güzel şekilde yaşamaya gayret edelim! En güzel şekilde yaşamayı amaç edinelim! En güzel yaşatmanın sağlanacağı tertibi, düzeni, mekânı, yeri, mahalleyi, köyü sağlayalım! Ömrümüzü Allah'ın rızasına uygun ibadetleri yaparak geçirelim! Âsi olarak, günah işleyerek, haramlara bulaşarak, dinsizlerin, imansızların, zalimlerin, kâfirlerin, müşriklerin içinde yaşayıp, çoluk çocuğumuzu kaybetmeyelim, kendimizi zarara sokmayalım! Allah hepinizden razı olsun...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

23. 12. 1997 - Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü